

Nienkes *Karin Peters* nieuwe wereld

NIENKES NIEUWE WERELD

Karin Peters

*Nienkes
nieuwe wereld*

VCL serie

ISBN 978 90 5977 278 6
NUR 344

© 2008, VCL-serie, Kampen
Omslagillustratie: Jack Staller
Omslagbelettering: Van Soelen, Zwaag
www.vclserie.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het was een dag met veel wind en verspreide regenvlagen die elkaar boven de stad najoegen. Nienke de Winter stond voor het raam van de kleine bovenwoning en keek in de verregende straat zonder iets te zien. Ze deed haar naam eer aan, dacht ze wrang. De winter, kil vanbinnen en vanbuiten.

Er was geen hout meer voor de kleine kachel. Wat zou het gemakkelijk zijn om zomaar even hout en kolen te kunnen halen. Maar dat kostte geld, en dat had ze niet. Althans niet voldoende. Er was nog wel iets. Deze week kon ze nog leven en de huur betalen. En dan zou er een oplossing gevonden moeten worden. Nienke had echter geen idee hoe die oplossing eruit zou moeten zien. Ze zou werk moeten zoeken. De vraag was alleen: waar?

Het afgelopen jaar had ze haar moeder verzorgd. Het laatste geld was opgegaan aan de begrafenis. Het was gegaan zoals haar moeder had gewild, met een verduisterde zwarte auto en een boeket witte bloemen op de kist. Mamma was niet op een rammelende kist de straat uit gereden en van de armen begraven, zoals zo vaak gebeurde.

Nienke beet op haar lip. Ze wilde niet huilen. Er waren genoeg tranen vergoten en wat had het opgeleverd? Een vlekkerig gezicht, rode ogen en hoofdpijn. Haar moeder was tot het laatst zo dapper geweest. Vóór haar ziekte was ze een sterke optimistische vrouw. Fenna had in haar eentje haar dochter moeten grootbrengen, en met allerlei werk, variërend tussen naaiwerk, breiwerk en strijken, in haar onderhoud voorzien. Mede doordat Fenna handig met de naald was, had Nienke er altijd keurig bij gelopen.

Na de lagere school was Nienke nog een jaar naar de middelbare meisjesschool geweest. Maar ze had niet op

school kunnen blijven toen haar moeder ernstig ziek werd. Van een van de leraren had ze de eerste tijd nog werk gekregen om thuis te doen. En hij had ervoor gezorgd dat er altijd boeken in huis waren. Maar de zorg voor haar moeder had steeds meer tijd gekost. Nienke was op school trouwens toch een buitenbeentje. De meeste meisjes kwamen uit gegoede families en werden vaak door een dienstmeisje naar school gebracht.

Fenna had het heel erg gevonden dat Nienke van school moest, ze had dit zo lang mogelijk tegengehouden. Maar op den duur kon ze niet meer alleen zijn. Nienke had er geen spijt van dat ze het afgelopen jaar voor haar moeder had gezorgd. Er was een grote vertrouwelijkheid tussen hen geweest. Fenna had haar alles verteld wat een meisje moest weten, zoals zij het uitdrukte. Ze had haar ook verteld over haar vader, Louis de Winter. Ze waren zo gelukkig geweest met z'n drieën, vertelde Fenna. Maar Louis werd opgeroepen en moest in het leger. Hij was in Limburg terechtgekomen. Ver van Rotterdam voor die tijd. Nu reden er meer en vaker treinen. Ze hadden elkaar geschreven tot de brieven ineens ophielden. Fenna wachtte in angst en beven het telegram van het ministerie van oorlog af. Er werd in Nederland dan wel niet gevochten, maar ongelukken gebeurden er wel. Fenna had echter niets meer van Louis gehoord. Hij was vermist. Later hoorde ze van een vriend van hem dat hij een verwonding had opgelopen toen een geweer per ongeluk afging. Hij was met een Rode Kruisauto meegereden naar België en daar hield het spoor op. Er was geen enkel bewijs van overlijden, maar ook niet van overleven.

‘Mogelijk is hij doorgereisd naar Frankrijk en daar om het leven gekomen,’ meende Fenna. In Frankrijk waren er

immers zo velen naamloos ten onder gegaan. En zo stond Fenna er alleen voor.

‘Een sterke vrouw, wie zal haar vinden?’ had de dominee tijdens de korte plechtigheid bij het graf gezegd. Dat stond ergens in de Bijbel, wist Nienke. Ja, haar moeder was zeker een sterke vrouw geweest. Tot de tering haar langzaam sloopte.

Nienke veegde met een ongeduldig gebaar de tranen van haar wangen. Haar moeder zou willen dat zijzelf ook een sterke vrouw was. Ze moest nu serieus een plan opstellen. Eigenlijk was dat plan al vaag aanwezig. Ze wilde werk zoeken, maar niet hier in deze stad. Ze had hier niemand en in Limburg was er mogelijk een persoon die wist wat er met haar vader was gebeurd. Ze had het adres van die vriend van hem. Hoewel haar moeder had gezegd dat deze man niets meer kon vertellen dan ze al wisten, wilde Nienke het toch proberen. Ze wist heus wel dat de kans bijna nihil was dat ze iets te weten zou komen. Maar ze had het gevoel dat ze zich minder alleen zou voelen als ze iets deed.

Ze schrok toen er op de deur werd geklopt. Ze verwachtte niemand. Ze draaide de sleutel om en op de drempel stond de huisbaas. Hij liep haar zonder plichtplegingen voorbij en even schoot het door haar heen: Hij zal me toch niet nu al op straat zetten?

‘Zo,’ zei hij bij wijze van begroeting en ging ongevraagd zitten. Zelf bleef ze staan, de handen ineengeklemd. Ze was bang dat dit bezoek weinig goeds zou brengen.

‘Wat ga jij nu doen?’ vroeg hij niet onvriendelijk.

‘Werk zoeken.’

‘Heb je al iets op het oog?’

‘Ik heb nog niet serieus gezocht. Mijn moeder is pas twee dagen geleden begraven.’

‘Je had voor die tijd ook weleens kunnen nadenken. Je wist dat het niet lang meer zou duren.’

Ze antwoordde niet. Ze was niet van plan hem te vertellen dat ze heus wel had nagedacht. Samen met haar moeder. Fenna had die vriend van haar vader zelfs een brief geschreven of hij eens wilde uitkijken naar werk. Ze hadden geen antwoord gekregen. Misschien woonde hij daar niet meer. Maar ze zou toch gaan, al wist ze nog niet precies hoe dat te realiseren.

‘Het zal niet gemakkelijk voor je worden,’ zei de man tegenover haar. Ze vond de manier waarop hij naar haar keek niet prettig.

‘Ik zou je hier wel een tijdje gratis kunnen laten wonen,’ zei hij.

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Waarom zou u dat doen?’

‘Ik vind jou een mooi meisje. Als jij een beetje aardig tegen mij bent, zal ik het goed met je maken.’

Waarschuwingen van haar moeder verschenen levensgroot op haar netvlies.

‘Ik kan u anderhalve week huur vooruitbetalen, daarna ga ik weg,’ zei ze zo kalm mogelijk. Ze besepte dat ze alleen was met deze man en dat er niemand was die haar te hulp zou schieten als hij vervelend werd.

‘Ik heb liever dat u nu weggaat,’ zei ze.

‘O ja? Dit is mijn huis.’

‘Op dit moment is het van mij, want ik betaal de huur.’ Ze wist niet eens of dat wel klopte. Of ze hem werkelijk weg kon sturen. Wat ze wel wist, was dat er soms hele gezinnen van de ene op de andere dag op straat werden

gezet omdat ze de huur niet konden betalen.

De man stond nu op. Hij keek haar nog steeds op die loerende manier aan en ze ging enkele stappen opzij, zodat hij erlangs kon. Hij greep haar echter bij de bovenarm.

‘Luister jij eens, meisje. Je kunt nu wel hoog van de toren blazen, maar het enige kapitaal dat je hebt is je eigen lijf. Je kunt daar veel mee verdienen. Maar het is niet zo prettig op straat. Het is beter iemand te hebben die voor je zorgt. Denk daar maar eens over na. Ik kom van de week nog een keer terug.’

Hij liet haar los en verdween door de deur, die ze snel achter hem op slot draaide. Niet dat het veel zou helpen, want hij had natuurlijk een sleutel.

Dat was het dus waar Fenna haar voor had gewaarschuwd. Mannen die bepaalde gunsten van je wilden voor wat geld. Ze had vaak genoeg dergelijke meisjes als waar hij op doelde op straat gezien. Soms hadden ze geen keus als ze wilden overleven, had haar moeder gezegd. Maar met haar zou het niet zo aflopen.

Ze moest hier weg, want die vent zou terugkomen. Ze zou nu onmiddellijk beginnen met haar koffer in te pakken. Er moest hier veel achterblijven. Dat zou de huisbaas vast allemaal inpikken. Maar hoe kon ze de meubels en spulletjes van haar moeder meenemen? Ze sleepte de koffer vanonder het bed. Het ding was van zichzelf al zwaar. Toen ze opnieuw voetstappen op de trap hoorde, keek ze rond naar een wapen. De pook die naast de kachel lag, was het enige wat ze zag. Toen er geklopt werd begreep ze dat het de huisbaas in elk geval niet was. Met de pook in de hand opende ze de deur. Het was dokter Van Waveren, en met een kleur ging ze een stap opzij. Voor

hem was ze niet bang. Hij had haar moeder heel vaak bezocht en nooit een rekening gestuurd. Hij kwam binnen en keek naar het wapen in haar hand. Verlegen legde ze het neer. ‘Verwachtte je de boze wolf?’ glimlachte hij.

Ze antwoordde hier niet op, maar vroeg hem te gaan zitten ‘Wilt u koffie?’ vroeg ze.

‘Graag. Ik heb nu even tijd. Mijn spreekuur is afgelopen, ik moet nog enkele bezoeken afleggen. Maar dat kan even wachten.’ Hij keek naar de geopende koffer. ‘Ga je op reis?’

‘Ik kan hier niet blijven.’ Ze verdween in de kleine keuken en vocht tegen haar tranen. Als ze nadacht wist ze in feite niet hoe ze haar plan moest realiseren. Maar hier blijven kon evenmin, dat was haar wel duidelijk geworden.

De dokter was haar gevolgd en ging aan de keukentafel zitten. Hoe graag zou hij dit meisje onderdak en vooral veiligheid bieden. Een jonge vrouw, alleen, zonder geld, zonder werk, zonder veilig thuis. Maar hij had een vrouw die er een stokje voor stak dat hij aan dergelijke liefdadigheid deed. Er waren immers zoveel schrijnende gevallen in zijn praktijk. Maar dit mooie jonge meisje, dat zich van haar schoonheid totaal niet bewust leek te zijn, en haar dappere moeder hadden diepe indruk op hem gemaakt. Ze stond met haar rug naar hem toe, terwijl ze af en toe water op de koffie goot. Hij zag aan haar houding dat ze huilde. Maar hoe kon hij haar troosten? Hij was een oudere man. Hij wist hoe haar moeder haar had gewaarschuwd en ze mocht geen verkeerde gedachten over hem krijgen.

‘Zullen we naar de kamer gaan?’ vroeg ze toen de koffie klaar was. Hij nam hoffelijk het blad van haar over. De

kamer, een ruimte van drie bij drie meter waar het bed van haar moeder nog stond. Hij wist dat Nienke de laatste maanden naast haar moeder op de vloer had geslapen. En ook dat ze iedere morgen de matras keurig had opgeruimd.

‘Je moeder heeft met mij gepraat over je plannen om weg te gaan,’ zei hij nu. ‘Maar waarom heb je zo’n haast?’ Hij nam een slokje van de pittige koffie en keek haar afwachtend aan. ‘Gaat het om de huur?’

‘Ook. Maar de huisbaas kwam vlak voor u hier was.’

‘Ja, en? Als hij je nu al uit huis wil zetten, dan zal ik...’

‘Dat was het niet. Hij wilde mij hier houden zonder betaling.’

‘Aha.’ De arts voelde een heftige woede in zich opkomen. Hoe durfde die vent! Hij wist echter dat zoiets vaker voorkwam.

‘Nienke, je bent een mooie vrouw. Wees zuinig op jezelf.’

‘Dat zei mijn moeder ook. Als ik dat maar kan volhouden.’ Hij keek naar haar terwijl ze nerveus met haar lepeltje speelde. Het zwarte haar hing half voor haar gezicht. ‘Hij zei dat ik veel kon verdienen en dat mijn lijf mijn kapitaal was,’ bekende ze nu.

‘De smeerlap!’ De dokter nam zich voor de huisbaas hierover aan te spreken. ‘Ik kom hier niet alleen om koffie te drinken,’ zei hij rustig. ‘Ik wist dus van je moeder dat je naar Limburg wilde. En misschien is dat ook wel goed, een heel andere omgeving. Ik geef je overigens niet veel hoop dat je iets over je vader te weten zult komen.’ Hij zweeg. Hij begreep dat het meisje dolgraag iemand wilde hebben die bij haar hoorde. Voor zover hij wist was er geen verdere familie.

‘Ik heb inmiddels een paar zaken voor je geregeld. Ik hoop dat je het niet erg vindt. Ten eerste: datgene wat je niet kunt meenemen en toch wilt houden, kan in een opslagruimte van een patiënt van mij. Nee, dat kost niets, hij doet dat voor mij. Een kleine wederdienst, snap je.’

Nienke snapte het heel goed. Ze wist dat mensen dokter Van Waveren vaak betaalden in natura of door iets voor hem te doen. Soms was dat onderhoud van de tuin, maar ook wel medicijnen naar een zieke brengen.

‘Daarnaast heb ik hier een bedrag aan geld voor je. Daarmee kun je het wel enkele weken uitzingen. Nee, nee, zie het maar als een lening. Zolang je geen werk hebt, moet je ook leven, meisje. Ik zei al dat je zuinig op jezelf moet zijn, maar dat lukt alleen als je voor jezelf kunt zorgen. Als je bij die vriend van je vader terecht kunt, is het beter als je hem ook betaalt. Mensen doen weinig voor niets.’

De arts had toch al niet veel vertrouwen in die zogenaamde vriend, die niet eens de brief van Fenna had beantwoord. Maar dat hield hij voor zich.

‘Als je vertrekt, laat het me dan even weten, dan zal ik je naar de trein brengen. De koffer is veel te zwaar. Als je moet overstappen, vraag dan hulp. En geef de kruier een fooi. Neem in Maastricht een taxi, de trein komt niet in die plaats waar je zijn moet.’

Nienke stond plotseling op, liep naar hem toe en sloeg in een spontaan gebaar haar armen om hem heen. Hij hield haar even vast, dacht eraan hoe graag hij meer voor haar zou willen doen. Maar ze moest niet het gevoel krijgen dat ze afhankelijk van hem was.

‘Zal ik dan maar vragen of ze morgen je spullen komen ophalen? Dan heb je nog de hele dag om een en ander in

orde te maken.’ Ze knikte. ‘Ik weet niet hoe ik u moet bedanken.’

‘Dat hoeft ook niet. Ik ben blij dat ik iets kan doen. Het enige wat ik vraag is om me af en toe te schrijven hoe het gaat.’

‘Daar kunt u op rekenen,’ zei ze met tranen in de ogen.

‘Ik heb je moeder beloofd dat ik jou een beetje op weg zou helpen,’ zei de dokter nog.

‘Dat zal ze fijn hebben gevonden. Ze maakte zich zoveel zorgen om mij. Later leek ze het wat meer los te kunnen laten,’ antwoordde Nienke zacht.

De arts stond op. ‘Goed. Ik ga nu. Morgen kom ik nog eens kijken hoe het ervoor staat.’

Toen hij weg was zag ze de enveloppe op tafel liggen. Ze opende die aarzelend en schrok toen ze de inhoud zag. Hier hadden haar moeder en zij drie maanden van kunnen leven! Hoe kon ze dat aannemen? Een lening, ze wilde dit echt als een lening zien. Misschien zou het lang duren voor ze dit bedrag kon terugbetalen, maar het zou zeker een keer gebeuren. Maar de inhoud van deze enveloppe gaf haar nu de kans zelfstandig te zijn. Ze hoefde daar niet als een bedelares aan te komen. Dankzij haar moeder had ze keurige kleren.

Een beetje opgemonderd ging Nienke uitzoeken wat ze per se wilde meenemen. Ze maakte een stapel van de dingen die ze wilde bewaren. Toen ze een doos met papieren en vergeelde foto’s doorzocht, vond ze een brief aan haar moeder gericht. Een brief van haar vader! Met een zekere schroom probeerde ze het verbleekte handschrift te lezen. Haar moeder had alle brieven vernietigd, ze moest deze over het hoofd hebben gezien.

Mijn liefste Fenna,

Dat ik toch zo ver van je weg zit. Wanneer zullen we weer samen zijn met onze mooie dochter? Ik heb haar al zo lang niet gezien. Je zegt dat ze op mij lijkt. Af en toe kijk ik in een spiegel, maar dat geeft geen enkel houvast.

De brief ging nog een tijdje door. Hij vertelde over zijn leven in het kamp. Ook zijn vriend Karel werd genoemd.

Hij is een geschikte kerel. Als er iets is met mij, moet je hem om raad vragen. Zijn thuisadres volgt hieronder. Maar we vertrouwen erop dat alles goed zal gaan en dat de oorlog over niet al te lange tijd voorbij is. Nienke is nu vijf jaar en jij bent nog maar vijftientig. We hebben nog alle tijd voor een broertje of zusje voor Nienke. Weet dat ik voor altijd van je houd, lieve Fenna.

Langzaam legde Nienke de brief tussen de papieren die ze wilde meenemen. Ze wist dat haar moeder contact had gezocht met Karel, toen haar man werd vermist. Maar hij had gezegd niets meer te weten dan dat hij gewond was weggevoerd. Intussen was Karel getrouwd en Fenna had de indruk gehad dat zijn vrouw geen contact wilde.

‘Misschien was ze wel bang dat ik mijn oog op Karel zou laten vallen. Maar voor mij was er alleen Louis en dat zal altijd zo blijven.’

En zelfs op haar moeders laatste brief was geen antwoord gekomen. Maar toch ging ze hem opzoeken. Al wist hij dan niet wat haar vader was overkomen, ze wilde toch over hem praten.

Twee dagen later zat Nienke in de trein die haar naar Limburg zou brengen. Dokter Van Waveren had haar met zijn Ford naar het station gebracht.

‘Eigenlijk zou ik je het hele eind moeten brengen,’ zei hij.

‘Nee zeg, u hebt al zoveel gedaan,’ schrok Nienke.

‘Wie weet kun je nog eens iets voor ons terugdoen,’ zei de dokter. ‘Ik zal heel blij zijn met af en toe een levens-teken.’

Ze beloofde dit voor de tweede keer en met een hand-druk namen ze afscheid.

Voor Nienke was het de eerste keer dat ze per trein reisde. De houten banken waren niet bepaald comfortabel en ze zag dat enkele dames kussens bij zich hadden. Nienke had echter te veel afleiding om ergens last van te hebben. Ze moest twee keer overstappen en beide keren werd ze geholpen door een vriendelijke heer. Het verbaasde haar dat iedereen zo behulpzaam was. Ze wist niet dat dit in hoofdzaak te danken was aan haar mooie gezichtje en haar vriendelijke optreden. Haar grijsgroene ogen en het opvallende zwarte haar deden de rest.

Het was tegen de avond en al donker toen ze in Maastricht uitstapte. De dokter had haar aangeraden in een hotel te overnachten en pas de volgende morgen op zoek te gaan naar de man die haar vader had gekend. Toen Nienke buiten het station kwam, zag ze enkele taxi's. Eigenlijk was het toch zonde van het geld als ze in een hotel ging. Ze raapte al haar moed bij elkaar en liep naar een van de chauffeurs die tegen zijn wagen stond geleund. Hij keek haar afwachtend aan.

‘Ik wil graag gebruikmaken van uw taxi,’ zei ze stijfjes.

De man begon te lachen. ‘Met mij erbij, neem ik aan. Waar wil je heen?’

‘Het is ergens tussen Gulpen en Epen.’

‘In het heuvelland dus. Heb je het juiste adres?’

Ze gaf hem het papiertje.

‘Hm. Dat zal nog wel even zoeken worden. Maar we gaan het proberen. Kom maar voorin zitten, hoewel je niet veel van de omgeving zult zien in het donker.’ Hij tilde haar koffer in de auto.

‘Nou nou, dat is bepaald geen lichtgewicht. Waar kom je vandaan?’

‘Uit Rotterdam.’

‘En heb je voortdurend zelf die koffer gesjouwd?’

Hij maakte een gebaar dat ze kon gaan zitten. ‘Ik werd geholpen,’ zei ze toen hij naast haar kwam. Hij keek haar even aan. ‘Dat kan ik me wel voorstellen. Wie zou jou niet willen helpen.’

Nienke zei niets. Ze realiseerde zich dat ze alleen met deze man in de auto zat, maar hij zag er vriendelijk en betrouwbaar uit. ‘Ik kan betalen,’ zei ze haastig.

Opnieuw keek hij haar aan. ‘Daar ga ik van uit. Ik neem je niet mee alleen om je lieve gezichtje. Ik moet ook leven, ik heb een vrouw en kinderen.’ Waarna hij de auto startte, wat met veel geraas gepaard ging.

Opgelucht zakte Nienke achterover. De huisbaas had ervoor gezorgd dat ze elke man wantrouwde. Dat was natuurlijk niet terecht. Ze dacht met genegenheid aan dokter Van Waveren. En aan haar vader, die ze zich slechts vaag herinnerde. Volgens haar moeder had hij nooit naar een andere vrouw gekeken. Misschien zou zij ook ooit een man vinden die er alleen voor haar was. Met minder zou ze geen genoeg nemen, nam ze zich voor.

‘Wat kom je hier eigenlijk doen?’ vroeg de man naast haar plotseling.

‘Ik zoek werk.’

‘Denk je dat er hier beter werk voor je te vinden is dan in Rotterdam?’ vroeg hij verbaasd. ‘Er is hier werk in de mijnen, maar dat wordt tot nu toe alleen door mannen gedaan.’

Ze rilde onwillekeurig. ‘Het lijkt me vreselijk om onder de grond te moeten werken.’

‘Ja, meisje, er zijn er ook weinig die vrolijk fluitend afdalen in de schacht. Maar ze moeten wel. Ik ben ook zeer dankbaar dat ik dit baantje heb.’

Misschien zou Karel ook in de mijn werken, peinsde ze. ‘Ik wilde weg uit Rotterdam. Mijn moeder is er niet meer en ik heb verder niemand,’ zei ze dan.

‘Hier in Limburg woont nog familie?’ veronderstelde hij.

‘Ik ken hen niet zo goed,’ antwoordde ze vaag. De man keek van terzijde naar haar, maar vroeg verder niets. Hij dacht echter des te meer. Wat moest er van zo’n meisje terechtkomen? Hij hoopte maar dat ze welkom was bij die zogenaamde familie. Weinig mensen zaten hier te wachten op een persoon erbij in hun meestal kleine huizen.

Ze moesten nog even zoeken en kwamen ten slotte in een gehucht terecht waar slechts enkele huizen dicht bij elkaar stonden. Alles was donker in de straat. Slechts het licht van de koplampen zorgde ervoor dat hij kon zien waar hij zijn moest. Het was het laatste huis en ook daar was geen lichtpuntje te zien.

‘Weet je zeker dat je verwacht wordt?’ vroeg de chauffeur terwijl hij de motor stilzette.

‘Ze weten dat ik kom, maar ze verwachten mij waarschijnlijk vandaag nog niet.’ Ze zocht in haar tas naar geld. Hij zag dat haar hand trilde.

‘Doe maar rustig aan. Ik beroof je toch niet van je laatste geld, wel?’

Ze schudde het hoofd en even later liet hij haar uitstappen. Hij zette haar koffer op de stoep.

‘Je zult ze wakker moeten maken, vrees ik,’ zei hij. ‘Ik blijf even wachten of er iemand in huis is.’ Als er niemand was zou hij haar weer mee terug nemen, besloot hij. Voor één nacht kon ze wel bij hem thuis slapen.

Nienke liep naar de deur en zocht naar een bel die er niet was. Toen kwam de chauffeur naast haar staan en bonsde resoluut op de ruit. Ze hoorden nu wat gerucht in het huis. Er pinkelde een klein lichtje door het ruitje van de voordeur. ‘Er is een goede kans dat ze hier geen elektrisch licht hebben,’ bromde de chauffeur. Maar dat bleek mee te vallen. Toen de deur openging viel een klein straaltje licht naar buiten, veroorzaakt door een gloeilamp aan het plafond.

Een man, gekleed in een hemd en een blauwe werkbreek die hij blijkbaar in de haast had aangeschoten, keek hen verstoord aan. ‘Wat heeft dit te betekenen? We schrikken ons halfdood. Is er iets in de mijn?’

‘Nee, nee, deze jongedame komt bij je logeren,’ zei de chauffeur op gemoedelijke toon. ‘Ik denk dat ze familie van je is.’

‘Ik denk van niet. Ik heb nauwelijks familie en zeker niet zo iemand als zij.’

‘Bent u Karel?’ vroeg Nienke nu.

‘Zo is mijn naam. En wie ben jij?’

‘Mijn moeder heeft u een brief geschreven. Ik ben de dochter van Louis de Winter.’

Het was of de man even naar woorden zocht. ‘Louis? Ja, ik herinner mij hem. Maar van een brief weet ik niets.’

‘Was je van plan haar hier te laten staan?’ vroeg de chauffeur.

Karel keek omhoog naar de forse gestalte van de man.

‘Nee, nee, natuurlijk niet. Hoewel ik niet weet wat ze hier komt zoeken. Kom dan maar binnen, meisje. En jij, wil jij op haar wachten?’

‘Ze gaat niet mee terug. Dit was een enkele reis,’ antwoordde de chauffeur kalm.

Er verscheen een bezorgde trek op het gezicht van de man. Hij ging een stapje opzij toen de chauffeur Nienkes koffer binnenzette.

‘Nou, meisje, ik wens je het beste. Ik kom een keer langs om te kijken of alles goed gaat.’

Bij die woorden keek hij de andere man aan. In zijn blik lag een duidelijke waarschuwing. Dan keerde hij zich om en stapte weer in zijn taxi. Hij had er weliswaar niets mee te maken, maar hij had niet het gevoel dat het meisje op haar bestemming terecht was gekomen. Hij zou graag een keer gaan kijken, want hij voelde zich een beetje verantwoordelijk voor het meisje. Toch had zij zich niet hulpeloos gedragen. Integendeel. Ze was rustig en leek tamelijk zelfverzekerd. Maar desalniettemin was ze alleen en ze stapte in een wereld die haar duidelijk vreemd was, in een omgeving waar ze niet echt welkom leek te zijn. Het gaf hem een onrustig gevoel haar zo alleen achter te laten. Maar er zat niets anders op. Hij moest proberen nog iets te verdienen, hoewel de laatste trein al was binnengelopen. Hij moest nu in de buurt gaan staan van enkele deftige restaurants, waar regelmatig dronken studenten of rijke heren een taxi nodig hadden. Dat ging door tot vroeg in de morgen. Hij moest het meisje dus uit zijn hoofd zetten.

Nienke volgde Karel naar binnen. In een woonvertrek stonden een tafel en vier stoelen en bij het raam twee leunstoelen. Hij wees op één ervan en ging tegenover haar zitten. In de gang had hij in het voorbijgaan een blauw werkjasje van een spijker gepakt, dat hij nu aantrok. Hierdoor voelde Nienke zich wat meer op haar gemak.

‘Woont u hier alleen?’ begon ze.

‘Zeg maar Karel. Ik word nooit met u aangesproken. Ik woon hier met mijn vrouw. Ik zal haar even roepen.’

Hij stond op en liep de gang weer in. Nienke keek de kamer rond. Naast de stoelen en de tafel was er een kast waarin achter een glazen deur wat serviesgoed was uitgestald. Op een laag tafeltje stond een theepot met enkele kopjes. Op de vloer lag een rieten mat en in een hoek was een soort altaartje met een Mariabeeld en een foto van een jongeman. Een houten kruis hing aan de muur. Deze mensen waren dus katholiek. Dat was begrijpelijk, ze was in Limburg.

Toen werd de deur geopend en kwam Karel weer binnen. Een vrouw slofte direct achter hem aan. Haar mond stond strak en haar grijze ogen waren afwijzend. Over een grauwe nachtjapon droeg ze een grijs vest. Nienke stond op en stak haar hand uit. ‘Ik ben Nienke de Winter.’

De vrouw negeerde haar hand en ging aan tafel zitten. ‘Wat heeft dit te betekenen?’

‘Ze zegt dat ze ons een brief heeft geschreven,’ zei haar man nu.

‘Ja... die moet ik nog ergens hebben.’

‘Waarom weet ik daar niets van?’

‘Ik vond het niet nodig te reageren. Ik dacht dat dat mens dan wel zou begrijpen dat haar dochter hier niet welkom is. Haar vader zoeken... wat een onzin! Hij is

al jaren vermist. Werk is hier zeker niet. En mocht er wel iets zijn, dan is dat toch immers niet voor iemand uit Holland? Hoe ben je hier eigenlijk gekomen?’ vroeg ze Nienke.

‘Ze was met een taxi,’ beantwoordde haar man de vraag.

‘Welja, ze doet niet minder. Nou, meisje, je bent hier niet welkom, ik hoop dat het duidelijk is.’

‘Wacht eens even,’ zei Karel nu. ‘Haar vader is Louis de Winter. Als hij er niet was geweest, dan zat ik hier niet.’

‘Maar dat verplicht ons niet om nu voor zijn nakomeling te zorgen.’

‘In elk geval moet ze vannacht een bed hebben. En dat hebben we.’

‘Maar dat is van Andreas.’

‘Nora, wees redelijk. Ik regel dat wel. Ga jij maar terug naar bed. We praten morgen wel hoe het verder moet. En zoek die brief op, die wil ik lezen.’

Na nog wat gemopper verliet de vrouw de kamer.

‘Mijn vrouw is wat moeilijk als ze wakker wordt gemaakt,’ verontschuldigde haar man zich.

Nienke betwijfelde of deze vrouw alleen zo narrig was als ze uit haar slaap werd gehaald.

‘Ik begrijp dat het moeilijk is. Ik zal zo snel mogelijk onderdak zoeken. Misschien een pension of zo,’ zei ze.

‘We zien wel. Ik ben je vader wel iets verschuldigd. Hij redde mijn leven.’

‘Wilt u mij alles over hem vertellen?’

‘Dat zal ik doen, maar niet nu. Dit is je bed.’ Het was een smal kamertje waar alleen een ledikant stond en een stoel. ‘Mijn vrouw wil dit kamertje altijd intact houden. Onze zoon sliep hier. En hij maakte er muziek.’ Hij wees op een kleine trompet die aan de muur hing. ‘Andreas is

omgekomen bij een ongeluk in de mijn. Hij was negentien jaar.'

'Net zo oud als ik nu ben. Wat erg,' zei ze zacht.

'Ja, het leven is vaak wreed. Ik ben een vader zonder zoon en jij bent een dochter zonder vader... Goed, probeer te slapen. Ik zal erover nadenken hoe het verder moet.'

Niet veel later lag Nienke in bed. Van slapen kwam natuurlijk niets. Ze wist niet wat ze had verwacht. Misschien toch een wat warmer welkom. De vrouw had de brief gewoon achtergehouden. Aan de andere kant had ze haar zoon verloren. Misschien wilde ze daarom niets met andermans dochter te maken hebben. Karel leek wel aardig. Maar ze kon hier niet blijven, dat was duidelijk. Het was ook maar voor tijdelijk bedoeld. En nu ze het geld van de dokter had, kon ze best enkele maanden in een pension. Misschien werd Nora wat vriendelijker als Nienke zei dat ze kon betalen. Ze zuchtte in zichzelf. Had ze niet beter in Rotterdam kunnen blijven? Maar ze wilde zo graag iets meer weten over haar vader! En ze was nu bij iemand die hem goed had gekend. Karel was met hem bevriend geweest, hij moest wel veel van hem weten.

Als ze werk kon vinden, bijvoorbeeld in een winkel of op een kantoor, dan zou ze voor zichzelf kunnen zorgen. Ze hoefde hier niet te blijven. Ze kon gaan en staan waar ze wilde. Maar het zou wel een eenzaam bestaan worden, realiseerde ze zich.

Nienkes

Karin Peters **nieuwe
wereld**

Als Nienkes moeder sterft, staat ze er op haar negentiende jaar alleen voor. Ze besluit naar Limburg te vertrekken, waar haar vaders beste vriend woont en vindt er werk op de Mariahoeve. Daar verzorgt ze de gehandicapte moeder, die met haar twee zoons op de boerderij woont. Korte tijd later maakt ze kennis met Justin van Rosmalen, de eigenaar van de Cederhof, maar ook onderwijzer Matthias ziet ze regelmatig. Matthias en Nienke worden verliefd, wat kwaad bloed zet bij Justin. Hij probeert van alles om zich voor haar te winnen, goedschiks of kwaadschiks. Is hun liefde daartegen opgewassen?

Karin Peters is bekend van haar familieromans. Ze is al meer dan veertig jaar schrijfster en steeds weet ze weer nieuwe verhalen te publiceren die de lezer boeien. Dit keer neemt de auteur u mee naar de heuvels van het schitterende Limburg uit de jaren twintig en staat de mooie Nienke centraal. Een zoektocht van een sterke vrouw!

NUR 344

ISBN 978-90-5977-278-6

9 789059 772786

VCL serie

www.vclserie.nl